

Gudstjeneste i Skævinge Kirke

den 3. januar 2016

Kirkedag: H3K/B

Tekst: Matt 2,1-12

Salmer:

SK: 136 * 137 * 138 * 69 * 192,7 * 414

Hvem er vismændene? Hvad er de for nogle mennesker? Hvilken religion er de ud af? Hvor kommer de egentlig fra? Der er mange spørgsmål at rejse om vismændene. Men der er ikke så mange svar. Vi ved ikke særligt meget om dem, og det meste af det, vi ved, er gætværk og myter. Som ud af den blå luft dukker de op i Ny Testamente ved Jesu fødsel, og lige så hurtigt forsvinder de igen ud af billedet, og vi hører intet mere til dem. Måske er det derfor, vi ikke hører om dem hos de andre tre evangelister. Måske har de tænkt, at de er ikke så vigtige i Jesusfortællingen. Matthæus har dem dog med, hvilket nok især skyldes deres indgangsvinkel til Jesus. Det kommer jeg tilbage til om et øjeblik.

For jeg er også nød til at sige, at selv om de bare er en lille parentes i Jesusfortællingen, så er jeg overhovedet ikke i tvivl om, at der har været besøg hos Josef, Maria og Jesus af vise mænd, af hvad art de så har været. Argumentet for, at jeg fuldt og fast tror på, at Matthæus har ret, når han fortæller om vismændene er, at da Matthæus skriver sit evangelium, da er der stadig mennesker, der på første eller anden hånd har oplevet det eller fået det fortalt. Så hvis det var pure opspind og legende om Jesus, så ville der være mennesker, der har kunnet protestere og dermed slå mistillid til ikke bare den del af, men til hele Matthæusevangeliet. Det har ingen gjort, og det ikke bare fordi der var penge eller andet prestige i det. Hvis ikke evangelierne var ægte og troværdige sandhedsberetninger om

Jesus, så ville en sådan fortælling være blevet pillet fra. Ingen har kunnet vinde noget ved at pille den ud, men der er heller ingen, der har kunnet vinde noget ved at den forbliver – ud over Matthæus. Den er forblevet, fordi den er sand.

Men Matthæus har taget den med. Jeg tror, Matthæus har taget den med, fordi den er en af de mange byggestene, som Matthæus har bygget sit evangelium op af, som har det tilfælles at vise, at allerede de gamle skrifter fortæller om Jesus. Gang på gang fortæller Matthæus, at dette og hint med Jesus sker, for at det skal opfyldes, som er talt ved profeterne og skrifterne. Jesus er ikke en ny smart idé hos Gud. Jesus er planen, frelsesplanen, som sættes i værk, når tid er for Gud.

Det kan læses i skrifterne. Derved er vi ved et af de to punkter i dagens gudstjeneste, der for mig er de vigtigste i dag. Det andet handler om vismændene. Men først dette om skrifterne.

Vismændene havde gransket gamle skrifter, og deri havde de fundet nogle profetier om en ganske særlig kongesøn, et ganske særligt barn blandt jøderne. Da de kommer til Herodes' slot, så refererer ypperstepresterne og de skriftkloge også til skrifterne med oplysninger om, hvor Messias, Kristus, skulle fødes. De har et spørgsmål vedr. Gud, og de søger derefter svaret i skrifterne om Gud. Og når der står sådan om Gud, så må det være svaret. Hvor er det egentlig ligetil og banalt.

Hvad er der blevet af det princip? For det princip har det meget svært i vore dage. I vore dage kan man tværtimod møde ufattelig mange skråsikre meninger og argumenter om kristendom og Gud fra mennesker, der ikke har læst Bibelen. Fuldstændig lige som ufatteligt mange mennesker har en mening om kirkens gudstjeneste. Jeg må nogle gange spørge

mig selv, hvorfra så mange mennesker har så mange meninger om f.eks. vores gudstjenester.

Jeg lader mig ramme af dette i dagens gudstjeneste, fordi manglende bibellæsning har to – især – meget vigtige perspektiver. Manglende bibellæsning gør os dummere på Gud, og kristendom i det hele taget. Jeg havde en gymnasiekammerat, som var utrolig skeptisk overfor kristendom. Han blev senere en fremtrædende producent på en TV-station vedr. spiritueller udsendelser. Men han ville altid diskutere spidsfindigheder i kristendommen. En dag i en sådan diskussion, hvor han ikke rigtig kunne forstå mine argumenter, sagde han: Michael, om en måned tager vi denne diskussion op igen, for så har jeg læst Bibelen, og så ved jeg, hvad jeg taler om. Han holdt ord, og det må jeg respektere ham for, selv om vi aldrig blev enige. Han blev ikke troende; men han blev klogere på Bibelen. Der er kun et middel mod at blive dummere på Gud, og det er ved at møde Gud, hvor Han er at finde: i skrifterne.

Men at blive klogere på Gud handler jo ikke kun om erhverve sig viden. Ønsker vi at være troende, så har vi altså brug for at mødes med Gud. Det kan da godt være, at vi synes, at Han udtrykker sig på nogle måder, hvor vi tænker, hvad er lige sammenhængen og relevansen for mig her. Altså, sådan spørger jeg også nogle gange, når min kone taler, men derfor holder jeg jo ikke op med at tale med hende. Måske har jeg bedre held med forståelsen næste gang. Vores tro har behov for at have fokus, ellers dør den.

Kristenfolk – til skrifterne. Dér lærer vi Gud – og os selv – at kende, som Gud kender os.

Det andet fokus, dagens gudstjeneste har, er koncentreret omkring vismændene. Som jeg indledte med, ved vi ikke meget om dem. I Bibelens sprogbrug og i traditionen har de altid været hedninger, hvilket betyder, at de ikke hørte til det jødiske folks kultur og tro. Det underbygges også af, at de kommer for at tilbede *jødernes* nyfødte konge. De er altså fremmede både af herkomst, kultur og tro.

For mig er der en universel profeti i beretningen. Også de fremmede skal knæle i tilbedelse af Kristus. Også de fremmede religioner skal bøje sig for Kristus.

Det er jo stik imod, hvad der sker i dag. I vores gamle, kristne kultur og tro ser vi en udbredt opfattelse af, at vi bøjer os i tilbedelse af det fremmede. I TV2's julekalender, *jule*-kalender, optræder ganske rigtigt engle. Men de handler på foranledning af menneskers ønsker, der er sat i ramme af buddhismen, og ganske rigtigt, som Mie siger det på et tidspunkt, ”sådan som jeg forstår det”. Rigtig megen åndelighed i dag gøres ”sådan som jeg forstår det”, og deri gøres det til sandhed. I hvert tilfælde for i dag. I morgen er sandheden måske en anden. Der gøres knæfald for det fremmede. Knæfald for det for os fremmede, for vi er Gud Herrens skabninger og hører Gud til.

Gud Herren er suveræn. Der er ingen ved Hans side. Alt, hvad vi sætter ved Hans side er af vort eget og os fremmede. Men selv det fremmede må bøje sig i tilbedelse for Gud.

Desværre er kirken ikke det sikre bolværk mod det fremmedes indflydelse og betydning for vores kristne tro. Heller ikke et værn mod at tro, at alt er lige fedt. Der er nok ikke så mange, der tager sig af, at jeg står her i vores kirke og protesterer; men jeg vil alligevel gøre det, fordi vi er nød til som kirke at være

os bevidst, at vi er i Guds hus, hvor Gud vil kalde os til bøn og tilbedelse, og
(give) os mod til at leve et menneskeliv,
at vokse i kærlighed, folde os ud,
til alt bliver ét i en lovsang til Gud (DDS 69)

at vi kan gå ud i hverdagen og leve den sande, kristne tro ud i det liv, hvor vi kan fristes til at gøre knæfald for alt muligt. Derfor hører det ganske enkelt ikke hjemme, når Haderslevs biskop Marianne Christiansen i nytårsgudstjenesten i TV lader en imam bringe en nytårshilsen med en citat fra Koranen som et autoritativt skrift. Det er misforstået indlemmelse af det fremmede. I kirken bøjer vi os for Kristus, og hans ord alene er autoritet. Intet må stå ved siden af det. Intet budskab må lyde, som kan drage det i tvivl. Intet budskab må lyde, som kan trække os væk fra Kristus. Det bliver for øvrigt spændende at se, hvornår samme kvindelige biskop får lov at tale og citere Bibelen i Haderslevs moske. Mon hun tør læse f.eks. Jesu ord: ”Jeg er vejen, sandheden og livet. Ingen kommer til Faderen uden ved mig!”

Jeg kunne aldrig drømme om, at vi ikke skal behandle også muslimer ordentligt som mennesker. Pågældende imam er sikkert også en flink mand, det har jeg ingen grund til at betvivle. Men trosmæssigt bliver vi aldrig legekammerater, eller for nu at blive lidt ’højstemt’, som Lars Løkke sagde i sin nytårstale: vi bliver aldrig brødre og søstre med muslimerne. Islam og kristendom er ikke bror og søster. Det er lige så forkert som hvis det havde været overhovedet for Jehovas vidner eller formanden for Ateistisk Samfund. Og når en biskop gør det, betyder det så, at døren nu er åben for alt og alle i kirken?

Som kristne tror vi ikke på *en* Gud Fader. Vi tror på Gud Fader. Alt andet er fremmed. Og skal de fremmede have taletid i kirken, kan det kun være i betydningen som var tilfældet med vismændene: De tilbad barnet og frembar gaver til det. For sådan vil det blive en dag. De fremmede og vi skal tilbede barnet i erkendelse af, at han er Den ene og almægtige Guds Søn, Den ene og almægtige Guds åbenbarede billede. Som sådan skal vi se ham, som sådan skal han åbenbares for os, som sådan er han hos os i sin Helligånds virke, der viser os i skrifterne, at

Gud sendte sit Ord,
i dig (Jesus) her til jord,
dig, som fødtes på jord
og lå som et spædbarn i favn hos din mor. (DDS 69)

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen